

ยุค Victorian (1830 - 1914)

ยุค Victorian ตรงกับสมัย Queen Victoria ทรงราชย์ในปี 1837 - 1901 นักวิจารณ์วรรณคดีบางท่านนับสมัย Victorian ตั้งแต่ปี 1837 - 1914 สมัย Victorian เป็นสมัยที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย เป็นยุคที่อังกฤษเริ่มแผ่ขยายอิทธิพลออกไปในโลกและมีอาณานิคมในส่วนต่าง ๆ ของโลก ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรม ทำให้อังกฤษร่ำรวยขึ้น การใช้รถไฟ โทรเลข และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ เริ่มมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นวิชาการด้านต่าง ๆ ก็เจริญมากขึ้น มีการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ในสาขาเคมี ฟิสิกส์ และทฤษฎีใหม่ทางด้านธรณีวิทยาและชีววิทยาค้นคว้า งานที่มีอิทธิพลทางด้านความคิดต่อคนในสมัยนั้น ได้แก่งานของ Charles Darwin ผู้เขียน "On the Origin of Species" ซึ่งพิมพ์ในปี 1859 กล่าวถึงทฤษฎีวิวัฒนาการของสิ่งที่มีชีวิต และการปรับตัวของสัตว์ต่าง ๆ ในโลกเพื่อความอยู่รอดที่ว่าธรรมชาติให้สัตว์ที่แข็งแรงและปรับตัวให้เข้ากับธรรมชาติอยู่ต่อไปสัตว์ที่อ่อนแอกว่าก็ต้องตายไป ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ทำให้คนหลายคนมองโลกในแง่ดีว่าโลกเราจะเจริญต่อไปเรื่อย ๆ และวิทยาศาสตร์จะเป็นกุญแจไขความลึกลับในธรรมชาติได้

อย่างไรก็ตามผลของความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากมายที่ไม่เคยมีมาก่อน เช่นปัญหาการใช้แรงงาน และความแออัดในเมืองหลวง จนกระทั่งเกิดอหิวาตกโรคระบาดในกรุงลอนดอน คำว่า Slums เพิ่งใช้กันในยุคนี้ นอกจากปัญหาทางวัตถุแล้ว ปัญหาที่ตามมาคือปัญหาทางจิตใจ เช่น ทฤษฎีวิวัฒนาการของ Charles Darwin ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ค้านกับความเชื่อเดิม ทางด้านศาสนาซึ่งสอนว่าพระเจ้าสร้างคนและโลกมนุษย์ ซึ่งตรงข้ามกับทฤษฎีทางด้านวิทยาศาสตร์ที่พูดถึงวิวัฒนาการของสัตว์ชั้นสูงว่ามาจากสัตว์ชั้นต่ำ ความรู้สึกที่ค้านกัน ทำให้ความเชื่อและศรัทธาทางศาสนาของบางคนเริ่มคลอนแคลนไม่มั่นคงเหมือนในยุคก่อน ๆ

ลักษณะคำประพันธ์ร้อยกรองสมัย Victorian

คำประพันธ์ร้อยกรองสมัย Victorian มีหลายเรื่องหลายแบบ บางโคลง แสดงให้เห็นถึงความดั่งเลและความรู้สึกชั้กแย้งในเรื่องความเชื่อซึ่งมีผลมาจากความเจริญทางค่านวิทยาศาสตร์กับความเชื่อทางค่านศาสนา โคลงของ Alfred Tennyson (1809 - 1892) ชื่อ "In Memoriam" บางตอนแสดงให้เห็นความวิตกกังวลและความรู้สึกว่ามีที่ที่ยึดเหนี่ยวทางค่านจิตใจ กวีพยายามหาความหมายของการมีชีวิตอยู่ หรือโคลง "Dover Beach" ของ Matthew Arnold (1822 - 1888) แสดงให้เห็นความไม่สบายใจที่ศาสนาไม่เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจคนเหมือนอย่างเดิม และความรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว อย่างไรก็ตาม คำประพันธ์ร้อยกรองในสมัย Victorian ไม่ได้มีเรื่องเกี่ยวกับทางปรัชญาความเชื่อ และปัญหาทางจิตใจเท่านั้น โคลงที่มีลักษณะแบบ Romantic ก็ยังมีอยู่ กวีบางคนไม่ได้เน้นปัญหาในสมัยนั้น ไม่ว่าจะเกี่ยวกับปัญหาสังคมหรือศาสนา เช่นโคลงบางโคลงของ Robert Browning (1812 - 1889) กวีบางคนระบายความรู้สึกส่วนตัวเหมือนโคลงสมัย Romantic

การเขียนคำประพันธ์ร้อยกรองที่นับว่ามีชื่อและใหม่ในยุค Victorian ก็คือการใช้ dramatic monologues ซึ่งเป็นโคลงที่เป็นคำพูดของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งอาจพูดกับคน 1 คน หรือหลายคนก็ได้ ในขณะที่คน ๆ หนึ่งพูดเราจะไม่ทราบเลยว่าคนฟังพูดหรือแสดงอาการอย่างไร เราสามารถจับจากคำพูดว่าอะไรเกิดขึ้น และที่สำคัญก็คือผู้พูดจะค่อย ๆ แสดงอุปนิสัยของตนเองออกมาโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว ตัวอย่างของ dramatic monologue ที่มีชื่อ คือ "My Last Duchess" ของ Robert Browning

.....

Dover Beach

Dover เป็นชื่อเมืองท่าของอังกฤษซึ่งตั้งอยู่บริเวณช่องแคบที่ไกลด์ฝรั่งเศสมากที่สุด
 ตอนกลางคืนเวลาอากาศดี ถ้ายืนอยู่บนหน้าผาที่ฝั่งเมือง Dover ก็จะได้เห็นฝั่งทะเลของประเทศ
 ฝรั่งเศสอยู่ตรงข้าม ข้างล่างจากหน้าผามีหาดกรวดซึ่งใช้เป็นท่าเรือ Matthew Arnold
 ใช้สถานที่ Dover Beach ในโคลงที่มีชื่อของเขา โคลงนี้แสดงให้เห็นถึงความศอกความรู้สึก
 ของคนบางกลุ่มในสมัยวิคตอเรียนที่มีความรู้สึกว่าความเชื่อทางศาสนาของคนในสมัยนั้นได้
 ลดน้อยลง และความยุ่งเหยิงก็เริ่มเข้ามาแทนที่ ในตอนแรกก็บรรยายภาพของทะเลและ
 เสียงคลื่นจากทะเลทำให้เขานึกถึงความซึกแย้งและอันยาวนานทางสังคมสมัยนั้นซึ่ง เป็นความรู้สึกเศร้า

The sea is calm to-night.
 The tide is full, the moon lies fair
 Upon the straits;--on the French coast the light
 Glimmers and is gone; the cliffs of England stand,
 Glimmering and vast, out in the tranquil bay.
 Come to the window, sweet is the night-air!
 Only, from the long line of spray
 Where the sea meets the moon-blanch'd land,
 Listen! you hear the grating roar
 Of pebbles which the waves drew back, and fling,
 At their return, up the high strand,
 Begin, and cease, and then again begin,
 With tremulous cadence slow, and bring
 The eternal note of sadness in.

Sophocles² long ago
 Heard it on the Aegean,³ and it brought
 Into his mind the turbid ebb and flow
 Of human misery; we
 Find also in the sound a thought,
 Hearing it by this distant northern sea.

The Sea of Faith
 Was once, too, at the full, and round earth's shore
 Lay like the folds of a bright girdle furl'd.⁴
 But now I only hear
 Its melancholy, long, withdrawing roar,
 Retreating, to the breath
 Of the night-wind,⁵ down the vast edges drear
 And naked shingles of the world.

Ah, love, let **us** be true
 To one another! for the world, which seems
 To lie before ue like a land of **dreams**,
 So various, so beautiful, so new,
 Hath really neither joy, nor love, nor light,
 Nor certitude, nor peace, nor help for pain;
 And we are here as on a darkling plain
Swept with confused alarms of struggle and flight,
 Where ignorant armies clash by night.

Matthew Arnold

คำอธิบาย

- ¹ moon-blenched สีขาว เพราะพระจันทร์ส่องแสง ในที่นี้อาจหมายถึงสีหน้าขาวของ
 ฝั่งเมือง Dover เป็นสีขาว เพราะมีซากหิน limestone สีขาว
 ผสมอยู่ เวลาพระจันทร์ส่องแสงทำให้เห็นหน้าผาออกเป็นสีขาวนวล
- ² Sophocles นักเขียนละครชาวกรีกในสมัยโบราณประมาณก่อนคริสต์ศักราช 400
 ผู้เขียนบทละครโศกนาฏกรรมที่มีชื่อว่า Antigone
- ³ Aegean ชื่อทะเลซึ่งอยู่ระหว่างประเทศกรีกและAsia Minor
- ⁴ Lay like folds กวีเปรียบเทียบทะเลแห่งครีททาในอดีตว่าเป็นเหมือนทะเลซึ่งมีน้ำ
 ...furlled ขึ้นเค็มอยู่เสมอ ไม่ขึ้นหรือลดลง ทะเลนี้ล้อมรอบโลกเหมือนกับ
 เข็มขัด (girdle)
- ⁵ shingles หากกรวก

Questions

1. Where is the speaker in the first stanza? Is he alone? How do you know?
2. How does the scene in stanza 1 convey the mood of sadness?

3. In the *second* stanza, the speaker thought of Sophocles. How does the allusion of Sophocles relate to the "eternal note of sadness" in the first stanza ?
4. Point out words in stanza three that emphasize the sad atmosphere of the poem.
5. What solution does the speaker give in the last stanza ? Do you agree with the solution ?
6. Give the connotative meaning of the words armies and night in the last line.

Self-Dependence

Weary of myself, and sick of asking
 What I am, and what I ought to be,
 At the vessel's prow I stand, which bears me
 Forwards, forwards, o'er the star-lit sea.

And a look of passionate desire
 O'er the sea and to the stars I send:
 "Ye who from my childhood up have calm'd me,
 Calm me, ah, compose me to the end.

"Ah, once more," I cried, "Ye Stars, Ye Waters,
 On my heart your mighty charm renew:
 Still, still, let me, as I gaze upon you,
 Feel my soul becoming vast like you."

From the intense, clear, star-sown vault of heaven,
 Over the lit sea's unquiet way,
 In the rustling night-air came the answer -
 "Wouldst thou be as these are? live as they.

"Unaffrighted by the silence round them,
 Undistracted by the sights they see,
 These demand not that the things without them
 Yield them love, amusement, sympathy.

"And with joy the stars perform their shining,
 And the sea its long moon-silver'd roll.
 For alone they live, nor pine with noting
 All the fever of some differing soul.

"Bounded by themselves, and unobservant
 In what state God's other works may be,
 In their own tasks all their powers pouring,
 These attain the mighty life you see."

O air-born Voice! long since, severely clear,
 A cry like thine in my own heart I hear.
 "Resolve to be thyself: and know, that he
 Who finds himself, loses his misery."

Matthew Arnold

Questions

1. What is the poet's problem ?
 2. How are the stars related to the feeling of the poet?
 3. What lesson does he get from the stars?
 4. Do you agree with the last two lines ? Explain.
 5. Is there anything in this poem common with "Dover Beach"? If different, how ?
-

โคลงนี้เป็น dramatic monologue ที่มีชื่อโคลงหนึ่งของ Robert Browning ซึ่งพิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1842 Dramatic monologue หมายถึงการที่คนๆ หนึ่งคุยกับอีกคนหนึ่งหรืออีกหลายคน การแสดงออกของผู้ฟังเราอาจทราบได้จากคำพูดของผู้พูด ขณะที่ตัวละครพูดเราจะค่อยๆ ทราบจากคำพูดว่าเขาเป็นใคร พுகกับใคร เมื่อใดและที่ไหน สิ่งสำคัญก็คือผู้พูดแสดงนิสัยของเขาออกมาในคำพูดเหล่านั้นโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

โคลง "My Last Duchess" นี้ เหตุเกิดที่ปราสาทของ Duke of Ferrara ซึ่งมีชีวิตอยู่ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 16 ในประเทศอิตาลี ผู้พูดคือท่าน duke ซึ่งกำลังชี้ให้เห็นแก่ที่มาที่ไปของเรื่องสืบสมรสในการแต่งงานครั้งที่สองให้ดูภาพของภรรยาคนแรกซึ่งเป็นภาพเขียนในอุโมงค์ที่ผนัง ก่อไปนี้เป็นคำพูดของท่าน duke ซึ่งในขณะที่พูดไปก็ได้แสดงนิสัยของคนออกมาทีละน้อย

My Last Duchess

Ferrara

That's my last duchess painted on the wall,
 Looking as if she were alive. I call
 That piece a wonder, now: Fra Pandolf's hands
 Worked busily a day, and there she stands.
 Will't please you sit and look at her? I said
 "Fra Pandolf" by design, for never read
 Strangers like you that pictured countenance,
 The depth and passion of its earnest glance,
 But to myself they turned (since none puts by
 The curtain I have drawn for you, but I)
 And seemed as they would ask me, if they durst,
 How such a glance came there; so, not the first
 Are you to turn and ask thus. Sir, 'twas not
 Her husband's presence only, called that spot
 Of joy into the duchess' cheek: perhaps

Fra Pandolf chanced to say "Her mantle laps
 Over my lady's wrist too much, **"or"** Paint
 Must never hope to reproduce the faint
 Half-flush that dies along her throat": such stuff
 Was courtesy, she thought, and cause enough
 For calling up that spot of joy. She had
 A heart -- how shall I say? -- too soon made glad,
 Too easily impressed; she liked **whate'er**
 She looked on, and her looks went everywhere.
 Sir, **'twas** all one! My favour at her breast,
 The dropping of the daylight in the West,
 The bough of cherries some officious fool
 Broke in the orchard for her, the white mule
 She rode with round the terrace -- all end each
 Would draw from her alike the approving speech,
 Or blush, at least. She thanked men, -- good! but thanked
 Somehow -- I know not how -- as if she ranked
 My gift of a nine-hundred-years-old name
 With anybody's gift. Who'd stoop to blame
 This sort of trifling? Even had you skill
 In speech -- (which I have not) -- to make your will
 Quite clear to such an one, and say, "**Just** this
 Or that in you disgusts me; here you miss,
 Or there exceed the **mark**" -- and if she let
Herself be **lessoned** so, nor plainly set
 Her wits to yours, forsooth, and made excuse,
 -- **E'en** then would be some stooping: and I choose
 Never to stoop. Oh sir, she smiled, no doubt,
Whene'er I passed her; but who passed without
 Much the same smile? This grew; I gave **commands**;²
 Then all smiles stopped together. There she stands
 As if alive, **Will't** please you rise? **We'll** meet

The company below, then I repeat,
 The count your master's known munificence
 Is ample warrant that no just pretence
 Of mine for dowry will be disallowed;
 Though his fair daughter's self, as I avowed
 At starting, is my object. Nay, we'll go
 Together down, sir. Notice Neptune! though,
 Taming a sea horse, thought a rarity,
 Which Claus of Innsbruck⁴ cast in bronze for me!

Robert Browning

คำอธิบาย

- 1 Fra Pandolf ชื่อพระที่วาดรูป duchess
 2 I gave commands ในที่นี้อาจหมายถึง duke สักขาหรือสิ่งซึ่ง duchess
 3 Neptune เจ้าแห่งทะเลของกรีก
 4 Claus of Innsbruck ชื่อผู้ที่สมมุติขึ้น Innsbruck เป็นชื่อเมืองในประเทศ Austria
 ที่มีชื่อเสียงในทางแกะสลัก

Questions

1. **What** does the reader learn about the duchess?
2. Why does the duke dislike the conduct of the duchess ?
3. What does the reader know **about** the character of the duchess ?
4. **What** kind of person is the duke?
5. What do we **learn** about the duke's new marriage? What would he expect **from** his second wife ?
6. The last lines show that the duke is the collector of fine arts. How does the conclusion **relate** to his attitude toward his wife?

โคลงนี้คัดตอนมาจาก "The Lotos-Eaters" ของ Tennyson ซึ่งใช้เรื่องราวการผจญภัยของ Ulysses มาเป็น background ในโคลงนี้ Ulysses กับลูกเรือเดินทางกลับบ้านหลังจากที่ได้ผจญภัยมามากแล้ว ระหว่างทางได้เจอเกาะแห่งหนึ่งที่พวก lotos-eaters อยู่ พวกนี้ให้ลูกเรือของ Ulysses รับประทานกันของ lotos เมื่อลูกเรือรับประทานแล้วก็ไม่อยากเดินทางต่อไป อยากจะอยู่ที่เกาะนั้นตลอดไป โคลงนี้บรรยายความงามธรรมชาติของเกาะแห่งนั้น แต่ในขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นปัญหาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของคนหลายคนในยุคนั้น ที่อยากจะอยู่เฉยๆ ไม่ต้องการจะเอาใจใส่กับปัญหาและความเปลี่ยนแปลงที่มีในยุคนั้น กวีไม่เห็นด้วยกับความรู้สึกเฉื่อยชาในสังคม Tennyson สนับสนุนและเห็นด้วยกับการใช้เวลาและชีวิตให้เต็มที่ซึ่งจะเห็นได้จากอีกโคลงหนึ่งชื่อ Ulysses ซึ่งไม่ได้ยกมาในตอนี้

From "The Lotos-Eaters"

"Courage!" he said, arid pointed toward the land,
 "This mounting wave will roll us shoreward soon."
 In the afternoon they came unto a land,
 In which it seemed always *afternoon*.
 All round the coast the languid air did swoon,
 Breathing like one that hath a weary dream.
 Full-faced above the valley stood the moon;
 And like a downward smoke, the slender stream
 Along the cliff to fall and pause and fall did seem.

A land of streams! some, like a downward smoke,
 Slow-dropping veils of thinnest lawn, did go;
 And some through wayering lights and shadows broke,
 Rolling a slumbrous sheet¹ of foam below. ¹ a large area
 They saw the gleaming river seaward flow
 From inner land: far off, three mountain-tops,
 Three silent pinnacles of aged snow,
 Stood sunset-flushed: and, dewed with showery drops,
 Up-clomb² the shadowy pine above the woven copse. ² upclimbed

The charmed sunset lingered low **adown**
 In the red West: through mountain clefts³ the dale³ cracks
 Was seen far inland, and the yellow down⁴⁴ an open
Bordered with palm, and many a winding vale land
 And meadow, set with slender galingale;⁵⁵ a kind of grass
 A land where all things always seemed the same!
 And round about the **kell** with faces pale,
Dark faces pale against that rosy flame,⁶⁶ red glow of
 The mild-eyed melancholy Lotos-eaters came. setting sun

Branches they bore of that enchanted stem.
 Laden with flower and fruit, where of they gave
 To each, but who so did **receiv** of them,
 And taste, to him the **gushing**⁷ of the wave⁷ the sound that
 Far far way did seem to mourn and rave⁸ the sea makes
 On alien **shores; and** if his fellow speke,⁸ rage
 His voice was thin, as voices from the grave;
 And deep-asleep he seemed, yet all awake,
 And music in his beating heart did make.

They set them **down upon** the yellow sand,
 Between the sun and moon upon the shore;
 And sweet it was to dream of Fatherland,
 Of child, and slave; but evermore
 Most weary seemed the sea, weary the oar,
 Weary the wandering fieids of barren foam.
 Then **some** one said, "We will return no more";
 And ail at once they sang, "Our island home
 [s far beyond tne wave; we will no longer roam".

Alfred Tennyson

Questions

1. What is the atmosphere of stanza 1 - 3? Point out words and the images that convey this atmosphere.
2. Why do the sailors not want to go on?
3. 'What poetic device does Tennyson use to indicate desire for temptation?
4. In the last stanza, how does the poet convey the desire for inactivity?

Flower in the Crannied Wall

Flower in the crannied wall,
 I pluck you out of the crannies,
 I hold you here, root and all, in my hand,
 Little flower -- hut if I could understand
 What you are, root and all, and all in all,
 I should know what God and man is.

Alfred Tennyson

Questions

1. Is the speaker talking only about the flower or is he trying to say something else? How do you know?
 2. What is the miracle involved in the flower he plucks out of the crannies ?
 3. What is the poet's attitude toward nature and man ?
-

The Ruined Maid

"O 'Melis, my dear, this does everything crown!
 Who could have supposed I should meet you in Town?
 And whence such fair garments, such prosperi-ty?" --
 "O didn't you know I'd been ruined?" said she.

-- "You left us in tatters, without shoes or-socks,
 Tired of digging potatoes, and spudding up docks;¹ ¹ spading up
 And now you've gay bracelets and bright feathers three!"-- ^{weed}
 "Yes: that's how we dress when we're ruined," said she.

--"At home in the barton² you said 'thee' and 'thou', ² farmyard
 And 'thik oon', and 'theas oon,' and 't'other'; but now
 Your talking quite fits 'ee for high compa-ny!" --
 "Some polish is gained with one's ruin," said she.

-- "Your hands were like paws then. your face blue and bleak
 But now I'm bewitched'by your delicate cheek,
 And your little gloves fit as on any la-dy!" --
 'We never do work when we're ruined," said she.

-- "You used to call home-life a hag-ridden dream,
 And you'd sigh, and you'd sock³ but at present you seem ³ groan
 To know not of negrims⁴ or melancho-ly!" -- ⁴ blues
 "True. One's pretty lively when ruined," said she.

--"I wish I had feathers, a fine sweeping gown,
 And a delicate face, and could strut about Town!" --
 "My dear -- a raw country girl, such as you be,
 Cannot quite expect that. You ain't ruined," said she.

Thomas Hardy

Questions

1. Who are the speakers? Where does this conversation take place ?
2. What is the attitude of the speaker toward each other?
3. Comment *on Hardy's* use of the word "ruined". **What** does it mean ?
4. What is the **tone** of this poem?
5. What does the poet suggest in the last line by the word "**ain't**"?

The Elan He Killed

"Had he and I but met
 By **some** old ancient inn,
 We should have sat us down to wet
 Right many a nipperkin! ¹ ¹ a quantity of liquor

"But ranged as infantry,
 And staring face to face,
 I shot at him, as he at me,
 And killed him in his place.

"I shot him dead because --
 Because he was my foe,
 Just so: my foe of **course he was**;
 That's clear enough; although

"He thought he'd 'list,² perhaps ² enlist
 Off-hand like -- just as I --
 Was out of' work -- had sold his traps³ ³ belongings
 No other reason why.

"Yes, quaint and curious war is!
You shoot a fellow down
You'd treat, if met where any bar is,
Or help to half-a-crown."

Thomas Hardy

Questions

1. Who is the speaker ?
 2. Why does he shoot another fellow ?
 3. What is ironical about the word "clear" when he tried to give reasons in stanza three ?
 4. 'What does the poet want to say about war?
-